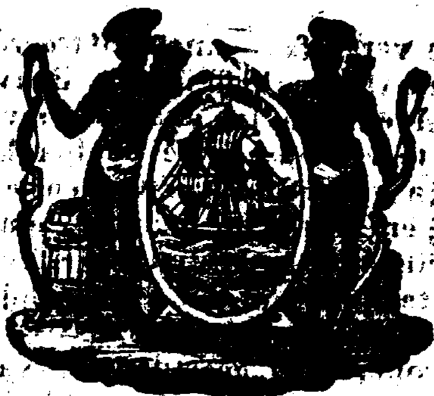
N°. 14. A°. 1843.

VRIJDAG, den 17den FEBRUARIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

(Uittreksels uit de Curaçaosche Couranten tot en met 28 Januarij 1843.)

De blijdschap der fabriekssteden Manchester en Birmingham, benevens Liverpool, was zeer groot over het Chinesche traktaat, doordien deze steden thans een nieuwen uitweg voor de voortbrengselen hunner kunstvlijt in het volkrijke China geopend zien.

Het was op den 15 Julij dat de hooge Keizerlijke Commissarissen aankwamen; zij waren drie in getal, te weten:

1. Kee Ying, een lid van de Keizerlijke familie en opperbevelhebber van de tartaarsche krijgsmagt in Kouang-sung.
2. Elipo, Luitenant Generaal van Tchapuo voormaals Gouverneur van Tzekiang, in het verleden jaar gedegradeerd, om dat hij zijne krijgsgevangenen in vrijheid had gesteld.
3. Gau, Generaal en Chef over de provicien Keang-Sou en Keang-Si.

Dadelijk bij hunne aankomst zonden zij hunne volmagten aan de britsche plenipotentarissen, welke in behoorlijke order waren gevonden. Hierop volgden ceremoniele bezoeken, en na onderscheidene bijeenkomsten werden de voorwaarden van een vredes verdrag onderteekend in tegenwoordigheid van den Admiraal en den Generaal en vele andere britsche officieren. Terstond hierop werden er afschriften van deze voorwaarden naar Peking gezonden. Toen men bezig was het traktaat te onderteekenen werd er een koninklijk saluut gedaan, en daarop werden alle hindernissen, welke de gemeenschap tusschen de expeditie en de Chinezen belemmerden, uit den weg geruimd.

De voorwaarden van het vredes traktaat zijn de volgende:

1. Eeuwigdurende vrede en vriendschap tusschen de twee rijken.

2. China is gehouden te betalen in den loop van dit jaar (1842) en drie volgende jaren 21.000,000 dollars.

3. De havens van Canton, Amoy, Foochow-foo, Ningpoo en Shanghai, zullen open gesteld worden voor den handel van de britsche kooplieden, er zullen consulaire beambten benoemd worden om in deze plaatsen te resideren, en er zullen geregelde en billijke tarieven van in en uitvoer regten almede van doorvoer regten vastgesteld en publiek gemaakt worden.

4. Het eiland Hong-kong wordt voor altijd overgedragen aan Hare Brittannische Majesteit, hare erfgenamen en opvolgers.

5. Alle onderdanen van Hare Brittannische Majesteit, hetzij Inboorlingen van Europa of van Indiën, die gevangen mogten zijn in eenig gewest van China, zullen onverwijld moeten in vrijheid gesteld worden.

6. Er zal eene akte van volkomene amnestie door den Keizer, onder hoogstdeszelfs Handteekening en Zegel, publiek gemaakt worden aan Chinesche onderdanen, wegens de door hen verleende diensten aan en verkeer met de Engelschen, of om dat zij gewoond hebben onder het Britsche gouvernement.

7. Er zullen correspondentien gehouden worden op termen van volkomen gelijkheid tusschen de beambten van de beide gouvernementen.

8. Wanneer des Keizers goedkeuring op dit traktaat ontvangen en de betaling van het eerste termijn ten bedrage van 6 000,000 dollars zal gedaan zijn, dan zullen Harer Majesteits troepen van Nanking en het groote Kanaal terug trekken, zoo mede de militaire bezettingen te Chinte. maar de eilanden Chusan en Kolangsoo zullen bezet blijven, tot dat de betalingen zullen geschied en de regeling omtrent de openstelling der havens geheel afgeloopen zijn.

— Men zegt, dat de Keizer aanvankelijk geaarzeld heeft om de haven van Foo-tchoo-foo, de hoofdplaats van Fokien, de naaste plaats, waar de Bohea Thee groeit, open te stellen voor den handel met buitenlanders, maar dat hij dit punt naderhand toegestaan heeft.

De Commissarissen waren ook zeer verlangend om de Engelschen weg te krijgen van Yang-tchi-kiang en van de monding van de rivier. Zij boden tot dat einde dadelijk 4,000,000 dollars te betalen, maar de Engelschen wezen dit aanbod van de hand.

— Het getal der lijken in de huizen van de vesting aan het Keizerlijke kanaal was zoo groot, dat de Europeërs niet in de stad konden verbijven door de uitwaseming dezer lijken, maar slechts eenige posten op hoogten nabij de stad bleven bezetten. Zelfs den dag na de overgave der stad zag men nog vele vrouwen van Tartaarsche soldaten zich in het water werpen en verdrinken. De Engelschen verheugen zich in het denkbeeld, dat de vrede deze akelige tooneelen stuiten zal.

— De fransche dagbladen geven hunne jaloersheid op de Engelschen te kennen, om dat deze zich drie honderd millioenen menschen tot verbruikers hunner manufacturen hebben weten aantewinnen, en tevens wegens het openen van China voor protestantsche geschriften, want volgens het vredes traktaat mag de Keizer de Engelschen niet beletten hun opium intevoeren, derhalve ook niet hunne godsdienstige boeken, maar de Keizer mag slechts zijne onderdanen verbieden het een en ander te ontvangen.

— Het toekomstige plan van Frankrijk aangaande het grondgebied van Algerie, is als volgt:

Men zal er twee bezettings liniën hebben, de eene in het binnenland evenwijdig met de zeekust, en de andere op deze kust. De stations der eerste linie zijn als volgt: Tlemsen, Mascara, Milianah, Medeah Josef, Constantine en Guelpa, in alles zeven. Die op de zeekust zijn: Oran, Mostaganem, Tenez, Cherchel, Algiers, Phillippeville en Bona. Een leger van 80.000 man moet dit grondgebied gedurig doorkruissen, ten einde de inboorlingen in een staat van onderwerping te houden. Men berekend, dat het voordeel, hetwelk Frankrijk eerlang staat te trekken uit den handel met dit land, de onkosten van de bezetting zal kunnen bestrijden, dus blijft die bezetting eene oefenschool van het leger dat jaarlijks bij divisien uit Frankrijk vervangen wordt.

MENGELWERK.

Levenschets van SIMON BOLIVAR.

Simon Bolivar werd den 24sten Julij van het jaar 1783 te Caraccas geboren. — Hij was de jongste zoon van Don Bolivar y Ponte, die den rang van kolonel bij de troepen bekleedde. Daar hij van een aanzienlijk en vermogend geslacht afstamde, zoo genoot hij eene zorgvuldige opvoeding in Frankrijk, in welk land hij eenige jaren met de beoefening der talen en der maatschappelijke inrigtingen doorbragt. Na vele landen van Europa bezocht te hebben, keerde Bolivar naar zijn geboorteland terug, alwaar hij in het bezit van een aanzienlijk vermogen, en bij de achting zijner landgenooten bestemd scheen, om een onafhankelijk en schitterend leven te leiden, toen de omwenteling in de Spaansche bezittingen uitbrak, en hem uit zijn stil verblijf op het staatstooneel bragt, alwaar hij eene eerste rol zou moeten vervullen.

In 1811, toen het congres te Venezuela de onafhankelijkheid verklaard had, werd Bolivar, die in 1810 reeds den graad van kolonel bekleedde, met eene zending naar Londen belast, die hij op zijne eigene kosten ten uitvoer bragt. Hoezeer deze daad van onbelangzuchtige vaderlandsliefde den jongen kolonel, bij zijn verbazend vermogen, ten uiterste gemakkelijk viel, zoo verwierf hij daardoor niettemin de bewondering zijner landslieden, zoodat de generaal Miranda hem daardoor met het bevelhebberschap in Porto Cabello beloonde. Een opstand onder de gevangenen, ten gevolge der verschrikkelijke aardbeving welke op dien tijd Caraccas verwoestte, gaf hem de eerste gelegenheid om van zijnen moed en zijne bekwaamheid een dadelijk bewijs te geven, terwijl het gedrag van Miranda hem welhaast eene tweede gelegenheid aanbood, om zich te doen onderscheiden. Deze generaal sloot namelijk met den onder-koning van Montevideo, eene overeenkomst, en onderwierp zich aan de vroegere beheerschers, welke daad door Bolivar ten hoogste werd afgekeurd, doordien zijn vaderland daardoor andermaal in handen van die magt viel, welke men reeds met een zoo goed gevolg bestreden had. Hierdoor vond Bolivar zich genoodzaakt om Caraccas te verlaten, tegen welk vertrek Miranda zich te vergeefs aankantte, daar het vermijden de maatregelen van Simon al de hinderpalen wisten te boven te komen. — Bolivar

begaf zich daarop naar Caraças, alwaar hij het stoute ontwerp beraamde, om zich aan het hoofd der onafhankelijksgezinden te stellen, en de nieuwe wereld van het Spaansche juk te bevrijden.

Te dien einde ontscheepte hij zich met eenige vrienden te Cartagena, en maakte zich, door weinige moedigen geholpen, meester van de oevers der Magdalena waarna hij, zijn leger met 6000 Amerikanen versterkt hebbende, de generaal Barinas te Magdan, versloeg. Op den 4 Augustus 1813 hield hij zijnen zegevierende intogt in Caraccas, waarna hij den titel van dictator en bevrijder der westelijke provincien van Venezuela aannam, terwijl een moedig jongeling San Jago Marino, die vroeger student geweest was, tot de waardigheid van dictator der oostelijke provincien werd uitgeroepen. Nog viermaal zag Bolivar zich genoodzaakt om te vlugten: doch telkens keerde hij als overwinnaar op het grondgebied van Venezuela terug, daar hij altijd zich boven het ongeluk wist te verheffen, en met hoe vele wederwaardigheden en zorgen hij ook te worstelen hadde, zich nooit aan den wanhoop overgaf. Wanneer hij overwonnen werd, dan dacht hij bij zijne vlugt nog altijd op de middelen, waardoor hij in het vervolg zich van de zege verzekeren kon en waarlijk kon men van dezen man zeggen, dat zijne ziel door het ongeluk even verstaald was als zijn degen. Nadat Bolivar te Caraccas de zege behaald had, zag hij zich genoodzaakt te vlugten voor het helsche leger van Bover, welke koningsgezinde generaal zijnen roem alleen verschuldigd was aan de onmenschelijkheid zijner soldaten, en wiens krijgsbende slechts uit een aantal roovers was zamengesteld. Op dien tijd waren Bolivar en Marino, en met hen al de hoop op de bevrijding van Amerika in een ellendig vaartuig aan de genade der golven overgegeven; maar nog traden beide wederom op het tooneel hunner vorige daden, om andermaal voor de overmagt te moeten vlugten, daar Morillo, de moedige en getrouwe verdediger der koningsgezinden, den voet op het Amerikaansche grondgebied gezet had, en met kracht de wapenen tegen de heldhaftige verdedigers van hun vaderland voerde. Na dien tijd genoten de beide verdrevene vrienden eenige gelukkige dagen rust in den schoot van het vrije volk op Haïti of Sint Domingo, maar op den 13 Mei 1816 zette Bolivar reeds wederom den voet op den geboortegrond bij welke gelegenheid hij den titel van kapitein generaal en opperbevelhebber der legers Venezuela en Nieuw-Granada aannam. Hier werd hij met de ondubbelzinnigste blijken van geestdrift voor de goede zaak ontvangen; doch ongelukkig verdwenen de verwachtingen spoedig in rook, voor den overwinnenden arm van den moedigen Morillo! Thans ook werd Simon door de vreesselijkste slagen en rampspoeden ter neder geworpen; maar zoo lang de dood geen einde aan zijne dagen gemaakt had, wist de man zich boven het ongeluk te verheffen. Spoedig dus deed hij andermaal op als bevrijder van zijn vaderland, bij welke gelegenheid hij met de overwonnen en ontmoedigde onafhankelijken, voor het eerst eenige voordeelen behaalde bij San Diego en Sogamoso andermaal overwon, en eenen onsterfelijken naam verwierf, waarna Spanje dat deszelfs laatste legioenen had zien vallen, Morillo terugriep, en het Congres, hetwelk den 17 December 1819 te Angostura vergaderd was, het bestaan van de Columbiaansche republiek af kondigde.

Dit alles was het werk van Bolivar, al deze moeijelijkheden, bekommeringen en gevaren was deze man niet eene handvol soldaten, die half gekleed en gewapend, en weinig geoefend, te boven gekomen. Met het volste regt kwam den bevrijder het oppergezag in het nieuwe gemeenebest toe en te vergeefs wilde Bolivar zich aan die on[illegible]sche ding ontrekken. Een man als ik," zeide hij, "moet argwaan verwekken . . . . . maar te vergeefs, — men antwoordde hem met eene rangverheffing, en Bolivar werd tot president van den staat verheven.

Niet te vreden met de onafhankelijkheid van zijn vaderland verworven te hebben, was hij er ernstig op bedacht, om ook aan de omringende gewesten hetzelfde lot deelachtig te doen worden. Toen hij dus met dat doel naar Peru oprukte, werd hij door de inwoners met geestdrift ontvangen, en met de magt van dictator bekleed. Thans begon de zon van geluk ook voor dit gewest te schijnen, en de overwinning van Ayacucho bekroonde de verwachtingen der vrijheidsvrienden tenvolle, waarop het volk, erkentelijk voor de diensten van Bolivar, de nieuw gevestigde republiek den naam van Bolivia schonk.

Eerst in de maand Junij van het jaar 1826 kwam de bevrijder in zijn vaderland terug. Ongelukkig had zijne afwezigheid de droevigste gevolgen gehad. De regeringloosheid begon wortel te schieten, en te vergeefs deed men buitenslands pogingen om het bestaan van Columbia te verzekeren, waarvan Engeland de onafhankelijkheid erkend had. Het ongelukkige land scheen bestemd te zijn om de zaden van deszelfs ondergang op eigen grond te kweeken.

Simon Bolivar zag spoedig het uitgebreide van het gevaar in, en het eenige middel om de onderscheidene partijen te verstommen, bestond daarin, dat hij zich van het hoogste gezag meester maakte, van welk middel hij dan ook voornam gebruik te maken, door zich met de waardigheid van dictator te bekleeden. Alle vrijheidsvrienden sidderden bij dit voornemen, zoodat er spoedig eene zamenzwering ontstond, die wel is waar werd uiteengedreven, maar waarvan het opperhoofd toch nog magt genoeg bleef behouden. Een ongelukkige oorlog tegen de Peruanen ondernomen, bragt de magt van Bolivar nog meer aan het wankelen, zoodat het dictatorschap van Bolivia hem ontviel, dat het sein tot eene algemeene wederspannigheid scheen te zijn, terwijl de Venzuelen onder aanvoering van Paëz, den hoofdman der Laneros, en ouden wapenbroeder van den bevrijder, zich van de Columbiaansche republiek afzonderden, en de equatoriaaldepartementen zich onafhankelijk van dezelve verklaarden.

Van dat oogenblik af hield Columbia op te bestaan, en toen een nationaal congres te Bogota vergaderd was, zond de dictator zijn ontslag in, dat men zoo ongelukkig was aan te nemen. Wanhopende aan het geluk van zijn land, had de man, die vijftien jaren besteed had, om de bevrijding van Amerika te bewerken, het verdriet om in den boezem zijner eigene landgenooten erger vijanden van zijn vaderland aan te treffen, dan in Spanje zelf. In eene afgelegene plaats sloot Bolivar zich als een vergeten burger op, doch mogt zich daar niet lang met de herinneringen van een beroemd leven verheugen, daar hij den 17den December 1830 te San Pedro in den nog jeugdigen ouderdom van 42 jaren den geest gaf.

Washington en Bolivar zijn twee namen, die voortaan onafscheidelijk zijn, daar beiden met de bevrijding van Amerika in het naauwste verband staan. Welke verschil nogtans in het lot van beide beroemde mannen! Terwijl de eene nog zelfs na zijnen dood door de liefde en erkentenlijkheid van zijne medeburgeren geheiligd en vereerd wordt; sterft de andere door den haat en laster vervolgd en verguisd, van kommer en verdriet! Zoo verschillen de onderscheidene volken, standvastiger in hunne eenmaal aangenomene grondbeginselen en gevoelens, en bestendiger in het hun eenmaal geschonken vertrouwen, zijn de volken van het noorden minder vatbaar voor de ondankbaarheid, terwijl de zuidelijke broederen wel met meer geestdrift hunne zaak omhelzen, maar daarentegen ook spoediger den afgod verbrijzelen en het eenmaal met ijver volbragte vernietigen. De laatsten zijn over het algemeen nog niet rijp voor de vrijheid in denken en handelen, en hunne driften zullen hen nog lang als slaven gekluisterd houden, hoe vrijzinnig hunne instellingen ook wezen mogen.

ADVERTENTIËN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nadere goedkeuring van Zijn Excellentie den Gouverneur Generaal aan de minst inschrijvende besteden:

Het vervaardigen van ee[n] HOUTEN STIJGER na[ast] de *Waterkant*, nabij d[e] Steenen - Trap aan he[t] Gouvernements-plein,

op de konditien en voorwaarden, volgens bestek en teekening, welke te bureele der Finantieële Administratie vo[or] de gegadigden ter inzage liggen, alwa[ar] de verzegelde inschrijvings - billette[n] zullen worden aangenomen tot Dingsd[ag] den 28sten dezer maand, des morge[ns] ten *negen* ure.

Paramaribo, den 14 Februarij 1843.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, za[l] onder de nadere goedkeuring van Zij[n] Excellentie den Gouverneur Genera[al] aan de minst inschrijvende bestede[n] de levering gedurende een tijdperk v[an] *één* Jaar, aanvangende den 1e. Ap[ril] aanstaande, en eindigende ultimo Ma[art] 1844, der voor 's Gouvernements-die[nst] benoodigde

RIJST, bij voorkeur va[n] Inlandsch Cultuur,

op de konditien en voorwaarden, we[lke] voor de gegadigden ten bureele der [Fi]nantieële Administratie ter inzage ligge[n] alwaar de verzegelde inschrijvings-bill[et]ten zullen worden aangenomen tot Din[gs]dag den 28sten dezer maand, des m[or]gens ten *negen* ure.

Paramaribo, den 14 Februarij 18[43].

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

De ondergeteekende herinnert de langhebbende Kooplieden, Winkeliers e[n] aan hunne verpligting, om telken j[are] de *Ellen*, *Maten*, en *Gewigten* te d[oen] IJken, met kennisgeving, dat hij daa[rtoe] als nog vaceren zal op HEDEN den 17 Februarij, zullende die genen, w[elke] na dien tijd, mogten bevonden wor[den] ten dezen in gebreke te zijn geblev[en] zich zelven de boete hebben te wij[ten] welke zij, naar aanleiding van art. 41 Publicatie van 19 | 25 November 1[8..] (G. B. sub No. 17), zullen beloopen.

Paramaribo, den 17 Februarij 18[43].

De IJkmeester,
DANL. JACB. LOTH.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 13den dezer, de Zweedsche Sloep Ed[...] Kapt. J. M. Dinrey, van St Eustatius, heb[bende] 13 dagen reis; Passagiers: de Heeren H.[...]mans en N. G. G. W. en C. Mussender.

Den 15den, de Nederlandsche Schoene[r] Ernst, Kapt. J. A. de Haseth, van Cu[raçao] met 18 dagen reis, hebbende aan boord 12 S[...]

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & Co.